

Van szegedi szobrászat!

Tudom, hogy a cím örömteli felkiáltása magyarázatra és pontosításra szorul. A Szegedi Nyári Tárlat anyagát böngészve fogalmazódott meg először ez a vélemény, melyet csak megerősített néhány utóbbi időben rendezett önálló kiállítás, felavatott szobor, visszhangot teremtő vállalkozás. A cím természetesen úgy lenne hiteles és igaz, ha azt írtam volna, hogy a kortárs magyar szobrászatnak beérett egy Szegeden élő és sok-sok szállal idekötődő nemzedéke, s ezeknek az alkotóknak még föllelhetők elődei, kinyomozhatók munkásságuk gyökerei, s látszanak már a továbbvezető út jelzőkarói is.

Hosszú ideig, nemcsak a két háború között, de még a felszabadulást követő másfél évtizedben is tulajdonképpen Tápai Antal művészete jelentette a város egy-személyes szobrászatát. A Tömörkény gimnázium művészeti tagozatának megszervezése az ötvenes, hatvanas évek fordulóján lendületet adott ennek a műfajnak, még ha gyümölcsei jó évtized múltán értek is be igazán. A szakmai anyag összeállítója és az iskola első mestere Tápai Antal volt, mellette hosszú évekig dolgozott Tóth Sándor és T. Nagy Irén. A hatvanas évek közepén a tanárképző főiskola tanára lett egy fiatal, Szegedre települt szobrász, Szathmáry Gyöngyi. A Tömörkény első szobrász-évfolyamainak hallgatói azóta elvégezték a képzőművészeti főiskolát, többen visszakerültek a városba, közülük Kalmár Márton és Fritz Mihály az alma mater oktatója, művésztanára lett. A hetvenes évek közepétől ismét, ha szórtan is, ha nem is a határozott művészetpolitika és mecenatúra eredményeként, de letelepedett Szegeden néhány alkotó, így a főiskolát elvégezve hazajött Lapis András, a tanárképző főiskolán diplomát szerezve itt kezdett plasztikával foglalkozni Füz Veronika, Szegeden él a kerámia- és porcelánszobrokkal is foglalkozó Gerle Margit, Romániából 1978-ban települt át hozzánk Kotsis Nagy Margit, 80-ban pedig Vásárhelyről a Tóth Valéria—Kligl Sándor házaspár választotta lakóhelyéül Szegedet. Így ma egy egész „csapat”, tizenegy szobrász vagy plasztikával is foglalkozó alkotóművész él a városban.

Ha végignézzük a neveket, s végiggondoljuk törekvéseiket, eddigi eredményeiket, megállapíthatjuk, hogy a szegedi szobrászat igen színes, gazdag. Műfajai között az alkalmi érem éppúgy megtalálható, mint a kisplasztika, a portré, a figura, a dombormű, a köztéri szobor vagy az épületplasztika. Anyagait tekintve a terrakotta, a porcelán, a fém, a kő, a bronz, nyomaiban még a fa is fölfedezhető. S ami a leglényegesebb, szinte minden alkotó alapállása a humanizmus, a sokszínű realizmus. Sokféleképpen gondolkodnak, kifejezésbeli törekvéseik, alkotói kísérleteik színesek, emberi-művészi magatartásuk, alkotói alapállásuk a legfontosabb kérdésben azonos. Felismerték az új értelmű realizmusban rejlő kimeríthetetlen lehetőségeket, munkáik a mai ember kapcsolatairól, a hagyományokhoz, a jelenhez, s ehhez a tájhoz fűződő viszonyokról közöl érvényes gondolatokat, tartalmas érzéseket. Ahhoz a tényhez, hogy most ennyire feltűnő a jelentkezésük, ennyire meghatározóak képzőművészeti életünkben, köze van a helyi mecenatúrának is. Annak, hogy mind többen kapnak fontos megbízatásokat, tehetségpróbáló feladatokat s a kiemelkedő teljesítményeket díjakkal, elismerésekkel, vásárlásokkal is jutalmazzák.

Mindezek igazolásaként a már említett művészekről néhány soros portrévázlatot sorakoztattam fel, melyekből talán kiderülnek az összecsengések, a közös szándékok, tájékozódási irányok.

*

Tápai Antal, a szegedi képzőművészet doyenje jövőre lesz 80 esztendő. 1902-ben született Kisteleken, lakatosinas, kazánkovács, faszobrász, majd Móra Ferenc

támogatásával városi ösztöndíjasként kerül a képzőművészeti főiskolára, ahol 1926-tól Szentgyörgyi István tanítványa. Sikeres főiskolai esztendőket után 1931-től Szegeden él. Munkássága összeforrott a várossal, annak kiemelkedő alakjaival. Sok évtizedes pályáját, „kalapált életművét” három meghatározó jelenség köré csoportosíthatjuk: emberközpontúság, anyagelvűség, egészséges lokálpatriotizmus. Tápai nemcsak azért vállalt sorsközösséget a kétkeziekkel, mert közülük jött és a maga bőrén tapasztalta a fizikai munka minden örömét és kínját. Modelljei éppúgy voltak családjának tagjai, mint egykori munkatársai vagy a város szellemi életét meghatározó kiválóságok. Legfőképpen és legtudatosabban az ősi fémmegmunkálás, a honfoglalás kori ötvösség újjáélesztésén fáradozva emelte a fizikai munkát művészetébe. Rézből kalapált szobrait hatalmas mesterségbeli felkészültség, óriási ismeretanyag alkotói mobilizálása jellemzi. Nemcsak domborműveket, de teljes körplasztikákat is kalapál rézlemezről. Ez a város formálta, alakította, eltette. Gyerekkorában a külvárosi kubikgyödrök, majd a rókusi állomás gépműhelye adott meghatározó élményeket, melyet később gazdagított Móra barátsága, a város pezsgő szellemi élete. Szeged sok pontján láthatjuk köztéri munkáit, hogy csak a legnevesebbet említsük: a Móra-parkban a névadó „igazgató úr” és Tömörkény kőszobra, a színház épületén Katona József és Erkel Ferenc alakja, a fűvészkertben a Tavasz című aktja, sok-sok szoborban, domborműben megjelenítette Juhász Gyula, József Attila, Dózsa, Dankó Pista arcvonásait. Nemcsak kiváló mester, de nagyszerű pedagógus is volt, műhelyéből nőtt ki a mai generáció több jeles képviselője. Hatalmas élményanyagát és tapasztalatait igyekszik leírni, maradandóvá tenni. Tápai Antal életművét reprezentáló nagy tárlatát 1979 végén — 80 elején láthattuk a Horváth Mihály utcai Képtárban, melynek egy részét a múlt év közepén Kiskunfélegyháza is bemutatták.

T. Nagy Irén a Győr-Sopron megyei Kunszigeten született 1932-ben. Borsos Miklós növendéke volt az iparművészeti főiskola díszítő szobrász szakán. 1958-ban kapott diplomát, azóta a Tömörkény gimnázium tanára. Néhány évig plasztikával foglalkozott, majd 1962-ben, jórészt más lehetőségek hiányában, intarziákat kezdett készíteni. Nem elégedett meg azonban a hagyományos táblaképigénnyel, egyre inkább az épített környezethez kapcsolható lehetőségek izgatják. Alkotásait önálló kiállításon bemutatta többek között Szegeden, Hódmezővásárhelyen, a budapesti Múcsarnokban. Elkészítette a hódmezővásárhelyi tanács vb-termének intarziás mennyezetét, a szegedi vradóállomás falburkoló intarziáját, a nemrégiben elkészült Csongrád megyei tanácsi oktatási és továbbképzési központ tervezési, kivitelezési munkálataiból is részt vállalt, intarziás pohárszékeket és plasztikus fa falikepet is készített.

T. Nagy Irén még a főiskolán, Borsos műhelyében szerezte azokat az indíttatásokat, melyeknek lényege az anyagelvű szemlélet és az épített emberi környezethez való kötődés újszerű lehetőségeinek vizsgálata. Éppen ezért nem állhatott meg, amikor intarziával foglalkozott, a térproblémákat felvető dekoratív táblaképeknél. Először nagyobb méretű, sík felületekben valósította meg elképzeléseit, majd egy egész épület térrendszerében gondolkodva kereste és kersei sajátos lehetőségeit. Úgy érzi, s ezt munkáival bizonyítja is, hogy a jelen építészetének rideg-hideg anyagai, a beton, az üveg, a fém szinte követeli a természetesebb, melegebb anyagok jelenlétét, különösen a kisebb belső terekben. Ezért kapcsolódott a különleges technikai felkészültséget igénylő intarziakészítéshez. Ez az elsősorban a reneszánszban és a szecesszióban virágzó műfaj keze nyomán új és korszerű tartalmat nyert. Összekapcsolódik munkáiban a vékony falapocskák színében, erezetében, finom árnyalataiban megbúvó élet, természeti valóság és a művész által szerkesztett szigorú logika. Ezekben a geometrikusan komponált, síkban pontosan szerkesztett alkotásokban is felfedezhetők *T. Nagy Irén* egyéniségének lényeges jellemzői, nagyfokú műveltsége, szakmai ismerete, kísérletező kedve.

Szathmáry Gyöngyi 1940-ben született Szatmárnémetin. A budapesti művészeti gimnázium elvégzése után került a főiskolára, ahol 1958 és 63 között Mikus Sándor

tanítványa volt. Borvendég Béla Ybl-díjas építész felesége, 1964 óta él Szegeden, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola adjunktusa. Önálló kiállítást rendezett többek között Szegeden, Szombathelyen és Nyíregyházán. Volt Derkovits-ösztöndíjas, elnyerte a Szegedi Nyári Tárlat fődíját, a Tornyai-plakettet, 1978-ban Munkácsy-díjjal tüntették ki, a negyedik nemzetközi kisplasztikai biennálé magyar kiállítóinak egyike volt. Köztéri szobra áll Szegeden a Béke utcai iskola előtt, Tarján lakótelepen, Hódmezővásárhelyen (Ápolónő, Furulyázó lány), Szerencsen (Rákóczi György), a nyíregyházi tanárképző főiskolán (Lányok), s nemrégiben avatták Felszabadulási emlékművét Garán.

A pálya kezdetén az emberi alak izgatta elsősorban Szathmáry Gyöngyit. A hetvenes évekre olyan kisplasztikai sorozatot készített, mely kivívta nemcsak a szakma, de a közönség elismerését és rokonszenvét is. Ez a munkásokat ábrázoló sorozat (Olajbányászok, Munkások, Metrószerelők, Szőnyegszövő, Vágóhid stb.) a társadalom problémái iránti vonzódásról, elkötelezett alkotói szemléletről, mely valóságismeretről tanúskodott. Egyén és közösség dinamikusan alakuló, néha drámai ellentétektől sem mentes világát fogalmazta meg korszerű szobrászi eszközökkel. E szociográfikus tájékozódás találkozott a kifejezés tömörségével, a lényeg kiemelésének képességével, a gondolat plasztikai megvalósításának eredetiségével. A munkásábrázolásban sem elégedett meg a felszínes jegyekkel. Az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékpark bejárati kapujának hat tondója közül kettőt ő készített. Az 1514-es Dózsa-fej és az 1879-es nagy víz motívumának földolgozása tulajdonképpen a történeti fejlődés kontinuitását bizonyítja.

Tóth Valéria 1943-ban született Budapesten. A képzőművészeti főiskolán Pátzay Pál növendéke volt. Tíz évig a vásárhelyi művésztelepen élt. Önálló kiállításon mutatkozott be többek között Hatvanban, Gyöngyösön, Zentán, Szegeden, Székkutason, Budapesten. Elnyerte a hatvani portrébiennálé díját, a Vásárhelyi Őszi Tárlat munkajutalmát, a Szegedi Nyári Tárlat fődíját. Köztéri munkái: Vak Botyán (Paks), Lány kövön (Makó), Anya gyermekkel (Fábiánsebestyén), Békalesők — Fiú madárral (Budapest), Németh László (Hódmezővásárhely), Béke csendje (Székkutas), domborműves díszkút (Szeged).

Tóth Valéria a klasszikus szépségeszmény szobrásza. Elismerései, megbízásai is azt bizonyítják, mennyire kiehizedt korunk az oly sokáig megtagadott, s oly sokszor megcsúfolt szépségre, mennyire fontos elgépiesedő, eltárgyasuló világunkban az emberi nemesség, szépség, gazdagság felmutatása. Így lehet a művészet közvetítő kapocs ember és ember között. Tóth Valéria kizárólag emberi figurákat mintáz. Fiatal lányalakjai kecsesek, nemes vonásúak. Mozdulataik, tekintetük fejezik ki azokat az érzelmi tartalmakat, művészi indulatokat, amelyek Tóth Valéria gondolatait közvetítik. Igényességet támaszt, fogékonyságra tanít minden alkotásával. Leginkább agyagban dolgozik. Gyakran készít portrékat, igyekszik megragadni a modell személyiségét, emberi tartását is. Erre talán sikeres példa a szokványostól eltérő vásárhelyi Németh László-portré. Az utóbbi időben több nagyméretű munkát készített. A SZOTE oktatási épületének falára hatalmas domborművet mintázott, melyet díszkúttal is egybekomponáltak. Ezen a pantheont lezáró domborművön összegezte mintegy tízéves művészi munkásságának eredményeit. Közben egy pályázat nyomán Zákányszék házasságkötő termébe Jegyespár címmel készített domborművet. A Palánkban fogják fölállítani kétfigurás díszkútját, tondót készített az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékpark bejáratához, s jövő év augusztus 20-án avatják majd a bejárati épület mintegy ötven négyzetméteres óriási bronzdomborművét.

Kligl Sándor 1945-ben született Mosonmagyaróváron. A képzőművészeti gimnázium után 1965 és 70 között Mikus Sándor növendéke a képzőművészeti főiskolán. Tóth Valéria férje, 1970 és 80 között Hódmezővásárhelyen éltek. 1978-ban Derkovits-ösztöndíjas. Önálló kiállítása volt Hatvanban, Gyöngyösön, Székkutason, Budapesten. Köztéri munkái: Lenin (Zalaegerszeg), Nő kagylóval (Balassagyarmat), Hagymát! (Makó), Ózek (Derekegyház), Iskolások (Hódmezővásárhely). Kligl József

emlékműve (Baja), a vásárhelyi buszállomás fríze, Gondolkodás (Algyő), tondó Ópusztaszeren.

Szobrainak, szoborgondolatainak alapja az ötlet. Szellemes megközelítések, eredeti téri elhelyezések, szokatlan motívumok jellemzik elsősorban kisplasztikáit. Egy kérdésre, hogy mi a szobrászat legfontosabb feladata mai világunkban, azt válaszolta: „Három nemes anyag — a kő, a fém, a fa — felhasználásával készített emberközpontú alkotás. Bár próbálkoztam mással, betonnal, üveggel, műanyaggal, mégis úgy érzem, a nemes anyagból készített emberközpontú téri forma a mindig korszerű szobor.”

Műtermében már elkészült az operatőr-emlékmű, melyet az első magyar film-operatőr, Eiben István emlékére állítanak föl Budapesten, a MOKÉP udvarán. Nem pusztán portré ez az alkotás, hanem egy mesterségnek, egy művészetnek, egy hivatásnak jelképe. Hogy a téma mennyire foglalkoztatja, azt már egy régebbi kisplasztikáján, a Fotográfuson is érezhetjük. Ember és gondolatait, érzelmeit megvalósító eszköze kerül izgalmas viszonyba ezeken a műveken. Másik, most készülő alkotását Felgyőn állítják majd fel.

Lapis András Kecskeméten született 1942-ben. Vargabetűk után került a képzőművészeti főiskolára, ahol 1974-ben diplomázott Szabó Iván növendékeként. Azóta Szegeden él. Önálló kiállítása volt többek között Nagylakon, Szegeden, Hódmezővásárhelyen. Megkapta a Derkovits-ösztöndíjat, díjat nyert az Ady-pályázaton és a Szegedi Nyári Tárlaton. Dózsa-szobra Nagylakon áll.

Lapis András kiváló érmész, igen sok megbízást kap, s pályájának rövid hét esztendeje alatt sajátos éremvilágot teremtett. Igen fontos állomás volt a kubikos-témával való találkozása. Rengeteg érem, plakett, kisplasztika és nagyméretű szobor őrzi a témában való elmélyedését, a sokoldalú megközelítés eredményes kísérleteit. Kubikoskentaúrja nagyszerűen megvalósult plasztikai ötlet, kár, hogy nem született belőle köztéri mű. Kimagasló művet készített az Ady-centenárium pályázatára. Alkalmi érmeiből a közelmúltban rendezett kiállítást. Szegedi motívumok, architekturális elemek, ide kötődő személyiségek és események egész sorát vonultatta föl vert és öntött érmein, plakettjein. Érzékeny éremillusztrációkat készített Radnóti soraihoz, melyek közül tán a legsikeresebb az a követ idéző bronzdarab, melybe azt véste: Im itt e kő, de fönről e kő sem látható. Ötletesen, fantáziagazdagon kísérletezik az alkalmi érmek felfrissítésén, újszerű megfogalmazásokon, az áttört, nyitható, zárható, új formákat mutató érmek megteremtésén. Szegedi kiállításán bemutatott egy gipszszobrot, mely egy ülő, kalapos nőt ábrázolt. Úgy tudjuk, nemsokára a mű bronzváltozatát fölállítják a Tisza-parton.

Kotsis Nagy Margit Csíkszeredán született, magyar—történelem szakos diplomát szerzett Kolozsvárott, a Babeş—Bolyai Tudományegyetemen. Néhány évi nagyváradi tanítás után beiratkozott a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskolára, ahol 1973-ban kapott diplomát. Négy évig üvegtervezőként dolgozott, majd kerámiával foglalkozott. 1978-ban települt Magyarországra, azóta Szegeden él.

Örülő, gyötrődő, fohászkodó, egymásba kapaszkodó, szenvedő emberek Kotsis Nagy Margit modelljei. Az ember belső világának vizuális megjelenítésén fáradozik, magatartásformákat igyekszik olykor abszurd, groteszk helyzetekben megjeleníteni. Plasztika és pszichológia találkozik gyakran sokfigurás alkotásain. Az emberi viselkedés, a jellem, a belső személyiség izgatja. Sokszor drámai situációkat teremt, mintegy eljátszatva alakjaival egy-egy szerepet. Alakjait horpadt, töredezett, repedezett leplek, kendők takarják, mintegy jelezve a rájuk rakódó éveket, tapasztalatokat, örömeiket és bánatokat. Az arcok típusok. A sima koponyák meghatározó pontjai szobrainak. Többnyire terrakotta szobrokat készít, melyeket színez. Nem kifestett szobrok ezek, hanem földszínekkel hangsúlyozott, a létrehozó gondolatot erősítő zöldes, vöröses, barnás, kékes, szürkés árnyalatú színes szobrok. Sok elemből dolgozik, de ezek egységes egészzé állnak össze. Kotsis Nagy Margit 1982 őszén rendezi majd meg első magyarországi önálló kiállítását Szegeden. Néhány alkotás máris nagy méretekért, köztéri felállításért kiált.

Kalmár Márton Szegeden született 1946-ban. „A szakma alapjait a Tömörkény István Művészeti Szakközépiskolában tanultam Tápai Antal irányítása alatt” — írta. A képzőművészeti főiskolán Pátzay Pál növendéke volt, 1969 óta ismét Szegeden él, volt iskolájának művésztanára. Önálló kiállítást rendezett Szegeden, Gyulán, ő faragta kőbe az iskolája előtt álló Tömörkény-mellszobrot, elkészítette Tari János emléktábláját, Olvasó fiú című szobra Medgyesegyházán áll, jelenleg a könyvtáralapító Somogyi Károly portréját készíti az épülő új könyvtár részére.

Munkásságát szeretetre méltó, kisméretű szelíd-szép szobrokkal kezdte. Jórészt ólomból öntötte tenyérnyi szobrocskáit, melyeknek témája elsősorban a család, a gyerekek, a játék. Több portrét készített fából, kőből. A klasszikus értékek tisztelete, a szobrászi munka és mesterség becsülete óvja a divatok rafinériáitól, a felszínes reagálásoktól, a gyors változásoktól, az öncélú bravúroktól, az erőszakolt kísérletektől. A kis ólomszobrok után sokat foglalkozott a kővel, a ridegebb, keményebb, nagyobb küzdelmet igénylő anyaggal. Úgy véli, hogy minden szobor elkészítését alapos fölkészülésnek kell megelőznie. Amikor Tömörkény István portréját készítette, sok minden munkált benne. Hisz alig száz méterre áll Tömörkény egész alakos szobra, melyet ráadásul volt tanára, a pályán elindító Tápai Antal készített. Ezért hát joggal mondhatta, hogy a Tömörkény-büsztt az ő „kőbe faragott mesterlevele”. E szobornak egyenes folytatása volt a legutóbbi nyári tárlaton kiállított és meg is vásárolt vörösmárványból faragott Szent-Györgyi Albert-portré. Karakter és szellemiség harmóniájára tett eredményes kísérletet. Ez a szobor valószínűleg a pantheon portrészorozatát gazdagítja majd. S bizonyítja Kalmár művészi-etikai vallomását is: „Munkáimmal az emberi kapcsolatok szépségét keresem. Enyhíteni szeretném azt a fájdalmat és feszültséget, ami ember és világ, ember és ember között létezik.”

Fritz Mihály Marosvásárhelyen született 1947-ben. A szegedi Tömörkény szakközépiskolában Tápai Antal és Tóth Sándor növendéke, majd a képzőművészeti főiskolán Pátzay Pál a tanára. A diploma megszerzése után Kalmárral együtt ő is visszajön Szegedre, a Tömörkény művésztanára lesz. Önállóan mutatkozott be Hódmezővásárhelyen és Szegeden, elkészítette e városban Majakovszkij és Szirmai István domborművét, felállították szobrát Villányban. A legutóbbi nyári tárlat egyik díját kapta.

Példaképének, Ferenczi Béninek és egykori tanárának, Tóth Sándornak örökét vélem felfedezni érmeiben, portréiban. Bensőséges, tisztán csengő hang, szolid érzelmi töltés, lírai hangvétel jellemzi munkáit. Érmeivel, szobraival egyenértékűek rajzai, s valamennyit meghatározza a vonal szeretete. „Rajz nélkül nincs képzőművészet. A rajzolás és a mintázás egyenrangú, egyforma fontosságú számomra.”. Fritz munkásságában az érem az, ahol szintézisben találkozik vonal és plasztika, érzelem és gondolat, kötöttség és szabadság. Ezért is keltett olyan nagy feltűnést a legutóbbi Szegedi Nyári Tárlaton harmincegy darabból álló Szeged-érem-sorozata. Egy fiatal művész vallomása valamennyi a befogadó és otthont adó városról. Nemcsak a történelmi múlt emlékeit idézi meg, s nem is pusztán a jellegzetes városkép architekturális elemeit menti érmeire, még csak a művészet, a szellemi élet legjobbjainak portrészorozata sem elégíti ki, hanem mindezekből együttesen teremt tenyérnyi bronzokba öntött vallomást. A város megvásárolta a szoborsorozatot, egy példányát kiállítják a várban a Szeged múltja, jelene, jövője című állandó kiállításon.

Füz Veronika 1951-ben született, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola rajz szakán szerzett diplomát. Szegeden él, Fritz Mihály felesége. Plasztikával az elmúlt években kezdett foglalkozni, bemutatkozott Hódmezővásárhelyen és Szegeden.

Szobrainak témája a szűk család, elsősorban a gyerekek. Portréi, kispasztikái jó karakterérzékről, érzékeny megformálásról tanúskodnak, az egyiptomi festett szobrok mintájára színei alkotásait, ezzel méginkább kiemel, hangsúlyoz. Biztos rajzi tudásra alapoz, gazdagodó pályája már nemcsak ígéret.

Gerle Margit Mezőberényben született 1947-ben. A Tömörkény gimnázium ke-

rámia szakának elvégzése után az iparművészeti főiskolára került, ahol 1973-ban kapott diplomát. Szegeden él, a FIM Alföldi Porcelángyára Majolika-gyáregységének tervezője Hódmezővásárhelyen. Önálló kiállítást rendezett Gyulán, Budapesten, Mezőberényben, Szegeden, Szabadkán, Berlinben.

Gerle Margit elsősorban keramikus, sőt, mint a majolikagyár tervezője, mindenekelőtt használati és dísz tárgyakat készít. Hogy mégis szólunk munkásságáról, annak két oka is van. Az egyik, hogy az utóbbi években több olyan nagyméretű korongolt színes térplasztikát készített, melyek játszóterek, kertek díszítésére alkalmasak. Ezek a karcsú forgástestek, porcelánoszlopok a meglehetősen rideg lakótelepi tereket gazdagíthatják. Legújabb kísérletei kerámiatájak. Izgalmas élmények letisztult motívumai, természeti elemek jellé redukálásai, melyek színesen idézik föl a táj gazdagságát, bensőségességét. Nagy méretben megvalósítva ezek a színes, betonhéjakból készített tájkonstrukciók eredeti, újszerű foltjai lehetnének a városképnek.

*

Jó néhány példa akad már annak bizonyítására, hogy illetékesek felismerték az itt dolgozó szobrászok munkáiban rejlő lehetőségeket. Több köztéri szobor, az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékpark bejáratához hat szegedi művész tondója, vagy az épület készülő domborműve, a friss megbízások mind-mind annak jelei, hogy Szegeden nemcsak lehet, de érdemes is szobrásznak lenni. Természetesen sok még a kiaknázatlan alkalom. Nem vált még rendszerré a kiváló példák ellenére sem építészek és szobrászok rendszeres és folyamatos együttműködése. De ne legyünk telhetetlenek. Örüljünk annak a ténynek, hogy már nemcsak szobrászok élnek Szegeden, de van szegedi szobrászat.

TANDI LAJOS

Szerkesztői asztal

Az egyik legrangosabb olasz irodalmi díjjal, a Mondello-díjjal az idén Illyés Gyula költői munkásságát ismerték el. Nagy költőnknek szívból gratulálunk, további eredményes munkájához jó egészséget kívánunk.

*

Az Országos Béketanács elnöksége Vörös Lászlónak, lapunk főszerkesztőjének „A békéért” kitüntető jelvényt adományozta. A kitüntetést az írószövetségben — Dobozy Imre elnök jelenlétében — dr. Garamvölgyi Károlyné titkár adta át.

A lapunkat is előállító Szegedi Nyomda laprészlegének vezetőjét, Priskin Sándort a Munka Érdemrend ezüst fokozatával tüntették ki. További munkájához erőt és jó egészséget kívánunk.

*

Az írószövetség vendégeként Szegedre is ellátogatott Peter Andruška, a Pozsonyban megjelenő és idén százéves szlovák folyóirat, a Slovenské pohľady főszerkesztő-helyettese. Andruška szerkesztőségünkbe is ellátogatott. — Finn vendége is volt szerkesztőségünknek. Viljo Tervonen magyar népköltészetet fordít Helsinkiben.